TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. gegužės 31 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Intelektinė nuosavybė — Autorių teisės ir gretutinės teisės — Direktyva 2001/29/EB — 3 straipsnio 1 dalis — Direktyva 2006/115/EB — 8 straipsnio 2 dalis — Sąvoka „viešas paskelbimas“ — Reabilitacijos centro valdytojo įrengti televizoriai, kad pacientai galėtų žiūrėti televizijos laidas“

Byloje C-117/15

dėl *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas, Vokietija) 2015 m. vasario 20 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2015 m. kovo 9 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

prieš

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA),

dalyvaujant

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, kolegijų pirmininkai L. Bay Larsen, T. von Danwitz, J. L. da Cruz Vilaça, D. Šváby ir C. Lycourgos, teisėjai A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský (pranešėjas), M. Berger, A. Prechal ir M. Vilaras,

generalinis advokatas Y. Bot,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. sausio 19 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH*, atstovaujamos advokatų S. Dreismann ir D. Herfs,

— *Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)*, atstovaujamos advokatų C. von Köckritz, I. Brinker, N. Lutzhöft ir T. Holzmüller,

* Proceso kalba: vokiečių.

— *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)*, atstovaujamos advokatų U. Karpenstein ir M. Kottmann,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir J. Kemper,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues, D. Colas ir D. Segoin,

— Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos G. Szima, Z. Fehér ir M. Bóra,

— Europos Komisijos, atstovaujamos J. Samnadda ir T. Scharf,

susipažinęs su 2016 m. vasario 23 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230) 3 straipsnio 1 dalies ir dėl 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 376, 2006, p. 28) 8 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant reabilitacijos centro valdytojos *Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH* (toliau – *Reha Training*) ir bendrovės *Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV* (GEMA), kuri Vokietijoje kolektyviai administruoja muzikos srities autorių teises, ginčą dėl *Reha Training* atsisakymo įvykdyti šios bendrovės reikalavimą sumokėti su autorių teisėmis ir gretutinėmis teisėmis susijusius mokesčius, mokėtinus dėl to, kad saugomi kūriniai padaryti prieinami *Reha Training* patalpose.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2001/29

3 Direktyvos 2001/29 9, 10, 20 ir 23 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(9) Kiekvienas autorių teisių ir gretutinių teisių derinimas turi būti grindžiamas aukšto lygio apsauga, nes tokios teisės yra labai svarbios intelektinei kūrybai. Jų apsauga padeda užtikrinti kūrybingumo palaikymą ir plėtojimą autorių, atlikėjų, prodiuserių, vartotojų, kultūros, pramonės ir apskritai visuomenės labui. Dėl to intelektinė nuosavybė yra pripažinta sudedamąja nuosavybės dalimi.

(10) Kad autoriai ar atlikėjai galėtų tęsti savo kūrybinį ir meninį darbą, už savo darbo naudojimą jie turi gauti teisingą atlyginimą; jį turi gauti ir prodiuseriai, kad galėtų finansuoti šį darbą. Investicijos, kurių reikia tokiems produktams, kaip fonogramos, filmai ar daugialypės terpės kūriniai, sukurti ir užsakomosioms paslaugoms („on-demand“) tiekti, yra didelės. Tinkama teisinė intelektinės nuosavybės teisių apsauga yra būtina, kad būtų galima garantuoti galimybes gauti tokį atlyginimą ir patenkinamą investicijų grąžą.

<…>

(20) Ši direktyva remiasi principais ir taisyklėmis, jau nustatytomis šioje srityje šiuo metu galiojančiose direktyvose, pirmiausia [1992 m. lapkričio 19 d Tarybos direktyvoje 92/100/EEB dėl nuomos teisės ir panaudos teisės bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje (OL L 346, 1992, p. 61; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 120) su pakeitimais, padarytais 1993 m. spalio 29 d. Tarybos direktyva 93/98/EEB (OL L 290, 1993, p. 9, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 141)], tuos principus ir taisykles plėtoja bei įteisina informacinės visuomenės kontekste. Šios direktyvos nuostatos neturėtų pažeisti tų direktyvų nuostatų, išskyrus atvejus, kai šioje direktyvoje yra nustatyta kitaip.

<…>

(23) Ši direktyva turėtų dar labiau suderinti autoriaus teisę viešai paskelbti kūrinį. Ši teisė turėtų būti suprantama plačiai, kaip apimanti bet kokį viešą paskelbimą visuomenės nariams, nesantiems toje vietoje, iš kurios skelbiama. Ši teisė turėtų apimti bet kokį kūrinio transliavimą ar retransliavimą laidais ar bevielėmis priemonėmis, įskaitant transliavimą per radiją ar televiziją. Ši teisė neturėtų būti taikoma jokiems kitiems veiksmams.“

4 Šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamais tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

5 Tos pačios direktyvos 12 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Gretutinių autorių teisių apsauga pagal šią direktyvą lieka nepakeista ir jokiu būdu neturi poveikio autorių teisių apsaugai.“

Direktyva 2006/115

6 Direktyvos 2006/115 3 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„Tinkama autorių kūrinių ir gretutinių teisių objektų panaudos ir nuomos teisių [objektų apsauga suteikiant nuomos ir panaudos teises] bei teisių fiksuoti, platinti bei teisių viešai transliuoti ir viešai paskelbti visuomenei gretutinių teisių objektus apsauga [gretutinių teisių objektų apsauga suteikiant teises fiksuoti, platinti, viešai transliuoti ir viešai paskelbti] gali būti atitinkamai vertinama kaip ekonominiam bei kultūriniam Bendrijos vystymuisi labai svarbus veiksnys.“

7 Šios direktyvos 8 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Valstybės narės numato teisę į naudotojo mokamą vieningą [vieną] teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista komerciniais tikslais ar atkurta, naudojimą transliavimui bevielio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir užtikrina tokio atlyginimo paskirstymą atitinkamiems atlikėjams ir fonogramos gamintojams. Jeigu atlikėjai ir fonogramų gamintojai nesusitaria dėl atlyginimo pasidalijimo, valstybės narės gali nustatyti atlyginimo padalijimo sąlygas.“

8 Direktyva 2006/115 kodifikavo ir panaikino Direktyvą 92/100, iš dalies pakeistą Direktyva 93/98. Vis dėlto Direktyvos 2006/115 8 straipsnio redakcija išliko identiška panaikintos direktyvos 8 straipsnio redakcijai.

Vokietijos teisė

9 1965 m. rugsėjo 9 d. *Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz* (Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymas) (*BGBl.* 1965 I, p. 1273) redakcijos, taikytos pagrindinės bylos faktinių aplinkybių susiklostymo metu, 15 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Autorius turi išimtinę teisę viešai paskelbti savo kūrinį nematerialia forma (viešo paskelbimo teisė). Viešo paskelbimo teisė pirmiausia apima:

1. pateikimo ir atlikimo teisę (19 straipsnis);

2. kūrinio padarymo viešai prieinamo teisę (19a straipsnis);

3. transliavimo teisę (20 straipsnis);

4. paskelbimo naudojant vaizdo ar garso laikmenas teisę (21 straipsnis);

5. radijo laidų transliavimo ir jų padarymo viešai prieinamų teisę (22 straipsnis).“

10 Pagal Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo 15 straipsnio 3 dalį:

„Paskelbimas yra viešas, kai jis skirtas dideliam visuomenės narių skaičiui. Visuomenės dalį sudaro bet kuris asmuo, kuris nėra asmeniniais ryšiais susijęs su asmeniu, įvertinančiu kūrinį, arba su asmenimis, kurie gauna kūrinį arba turi prie jo prieigą nematerialia forma.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

11 *Reha Training* eksploatuojamo reabilitacijos centro patalpose per nelaimingą atsitikimą nukentėjusiems asmenims suteikiama pooperacinė priežiūra siekiant, kad jie pasveiktų.

12 Šioms patalpoms priklauso du laukiamieji ir gydomosios mankštos salė, kuriuose *Reha Training* nuo 2012 m. birželio mėn. iki 2013 m. birželio mėn. buvo įrengusi televizorius, per kuriuos pacientai galėjo žiūrėti televizijos laidas. Taigi šias laidas galėjo žiūrėti į reabilitacijos centrą atvykę gydytis asmenys.

13 *Reha Training* niekada nėra prašiusi GEMA leisti transliuoti šias laidas. Pastaroji mano, kad toks transliavimas yra viešo kūrinių, įtrauktų į jos administruojamą repertuarą, paskelbimo veiksmas. Todėl ji už laikotarpį nuo 2012 m. birželio mėn. iki 2013 m. birželio mėn. pareikalavo sumokėti pagal galiojančius tarifus apskaičiuotus mokesčius; kadangi šie mokesčiai nebuvo sumokėti, ji kreipėsi į *Amtsgericht Köln* (Kelno apylinkės teismas, Vokietija) su prašymu priteisti iš *Reha Training* šias sumas atitinkantį žalos atlyginimą.

14 *Amtsgericht Köln* (Kelno apylinkės teismas) patenkino šį prašymą, todėl *Reha Training* padavė apeliaciją dėl šio sprendimo *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas, Vokietija), kuris pateikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

15 Remdamasis Teisingumo Teismo praktikoje, susijusioje su Direktyvos 2001/29 aiškinimu, išdėstytais kriterijais, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad *Reha Training* atliktas televizijos laidų padarymas viešai prieinamų yra viešas paskelbimas. Be to, šis teismas mano, kad tie patys kriterijai turi būti taikomi siekiant nustatyti, ar yra „viešas paskelbimas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, tačiau jis negali taip nuspręsti atsižvelgdamas į 2012 m. kovo 15 d. Sprendimą *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140).

16 Iš tiesų tame sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, jog odontologijos kabineto pacientai negali būti laikomi „asmenimis apskritai“. Nagrinėjamu atveju, kadangi *Reha Training* gydymo paslaugos iš esmės gali būti teikiamos tik jos pacientams, šie pacientai negali būti laikomi „asmenimis apskritai“ – jie yra „privati grupė“.

17 2012 m. kovo 15 d. Sprendime *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, jog odontologijos kabineto pacientų skaičius – tai nedidelis ir netgi nereikšmingas asmenų skaičius, nes odontologo kabinete vienu metu esančių asmenų grupė apskritai yra labai maža. Reikia nurodyti, jog asmenų grupė, kurią sudaro *Reha Training* pacientai, atrodo, taip pat yra nedidelė.

18 Be to, tame sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, jog įprastiniai odontologo pacientai nėra pasirengę klausytis muzikos šio gydytojo kabinete, nes jie čia jos klauso atsitiktinai ir ne savo noru. Nagrinėjamu atveju *Reha Training* pacientams, esantiems laukiamuosiuose ir gydomosios mankštos salėje, taip pat rodomos televizijos laidos nepaisant jų pageidavimų ir pasirinkimo.

19 Šiomis aplinkybėmis *Landgericht Köln* (Kelno apygardos teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar klausimą, ar tai yra „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir (arba) Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, visada reikia vertinti remiantis tais pačiais kriterijais, būtent tuo, kad:

— naudotojas, gerai suprasdamas savo elgesio pasekmes, atlieka veiksmą, siekdamas tretiesiems asmenims suteikti prieigą prie saugomo kūrinio, kurios be šio veiksmo jie nebūtų turėję;

— „viešas“ pobūdis reiškia, kad kalbama apie neapibrėžtą potencialių kūrinio gavėjų skaičių, kuris turi būti ir gana didelis; neapibrėžtumo esama tada, kai kalbama apie „asmenis apskritai“, taigi ne apie asmenis, priklausančius privačiai grupei, o „gana didelis asmenų skaičius“ reiškia, kad turi būti viršytas tam tikras minimalus jų skaičius, o per mažas ir netgi nereikšmingas atitinkamų asmenų skaičius neatitinka šio kriterijaus; šiomis aplinkybėmis svarbu ne tik tai, kiek asmenų vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio, bet ir tai, kiek jų turi ją paeiliui;

— kūrinys skelbiamas naujai visuomenės daliai, t. y. visuomenei, į kurią kūrinio autorius neatsižvelgė, kai leido juo naudotis viešai skelbiant, nebent vėliau jis būtų skelbiamas specialiu techniniu metodu, kuris skiriasi nuo pirminio paskelbimo, ir

— nėra nereikšminga tai, ar atitinkamu naudojimo veiksmu siekiama komercinių tikslų, be to, ar visuomenė šį paskelbimą yra pasirengusi priimti ir yra „pasiekiama“ ne tik atsitiktinai, bet tai nėra viešo paskelbimo privaloma sąlyga?

2. Ar tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos jis perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos laidas padaro prieinamas, klausimą, ar tai yra viešas paskelbimas, reikia vertinti remiantis sąvoka „viešas paskelbimas“ pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį arba pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, kai televizijos laidos, kurios padarytos prieinamos, daro poveikį daugybės suinteresuotųjų šalių, visų pirma kompozitorių, tekstų autorių ir muzikos leidėjų, taip pat atlikėjų, fonogramų gamintojų ir literatūros kūrinių autorių bei jų leidėjų, autorių ir gretutinėms teisėms?

3. Ar tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kai reabilitacijos centro valdytojas savo patalpose įrengia televizorius, į kuriuos jis perduoda transliavimo signalą ir taip televizijos laidas gali žiūrėti pacientai, yra atliktas „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir (arba) Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį?

4. Jei pagrindinėje byloje nagrinėjamu atveju būtų pripažintas viešas paskelbimas, ar Teisingumo Teismas toliau laikytųsi savo praktikoje išdėstytos pozicijos, kad saugomų fonogramų paskelbimas transliuojant jas per radiją pacientams odontologijos kabinete (žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimą *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) arba kitose panašiose įstaigose nėra viešas paskelbimas?“

20 2015 m. balandžio 17 d. laišku Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pranešė, kad *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)* leista įstoti į pagrindinę bylą.

21 Prancūzijos vyriausybė, vadovaudamasi Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 16 straipsnio trečia pastraipa, paprašė Teisingumo Teismo posėdžiauti didžiosios kolegijos sudėties.

Dėl prejudicinių klausimų

22 Pirmaisiais trimis klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, pirma, ar tokioje byloje kaip pagrindinė, kai teigiama, kad transliuojant televizijos laidas per televizorių, kurį savo patalpose įrengė reabilitacijos centro valdytojas, daromas poveikis daugybės suinteresuotųjų šalių, visų pirma kompozitorių, tekstų autorių ir muzikos leidėjų, taip pat atlikėjų, fonogramų gamintojų ir literatūros kūrinių autorių bei jų leidėjų autorių teisėms ir saugomoms teisėms, reikia įvertinti, ar tokia situacija yra „viešas paskelbimas“, atsižvelgiant tiek į Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, tiek į Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį arba tik į vieną šių nuostatų, ir, antra, ar tokio paskelbimo buvimas turi būti nustatytas atsižvelgiant į tuos pačius kriterijus. Be to, jis nori išsiaiškinti, ar toks transliavimas yra „viešo paskelbimo veiksmas“ pagal vieną ir (arba) kitą iš šių nuostatų.

23 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį valstybės narės turi užtikrinti autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą paskelbimą laidais ar belaidžio ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinamų tokiu būdu, kad kiekvienas galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.

24 Be to, pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį valstybių narių teisės aktais turi būti užtikrinta, pirma, kad naudotojas sumokėtų vieną teisingą atlyginimą už fonogramos, kuri buvo išleista komerciniais tikslais ar atkurta, naudojimą transliavimui belaidžio ryšio priemonėmis arba kitokiam viešam paskelbimui, ir, antra, kad toks atlyginimas būtų paskirstytas atitinkamiems atlikėjams ir fonogramų gamintojams.

25 Šiuo klausimu visų pirma reikia nurodyti, kad Direktyvos 2001/29 20 konstatuojamojoje dalyje, be kita ko, įtvirtinta, kad jos nuostatos iš principo turi būti taikomos nepažeidžiant Direktyvos 92/100, iš dalies pakeistos Direktyva 93/89, kuri buvo kodifikuota ir panaikinta Direktyva 2006/115, nuostatų, nebent Direktyvoje 2001/29 būtų numatyta kitaip (šiuo klausimu žr. 2012 m. vasario 9 d. Sprendimo *Luksan*, C-277/10, EU:C:2012:65, 43 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

26 Tačiau Direktyvoje 2001/29 nėra nuostatų, kurios leistų nukrypti nuo Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalyje įtvirtintų principų.

27 Vadinasi, Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalis turi būti taikoma nepažeidžiant Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalies.

28 Be to, atsižvelgiant į reikalavimus dėl Sąjungos teisės sistemos vienovės ir nuoseklumo, direktyvose 2001/29 ir 2006/115 vartojamos sąvokos turi turėti tą pačią reikšmę, nebent Sąjungos teisės aktų leidėjas konkrečiame teisiniame kontekste išreiškė kitokią valią (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 188 punktą).

29 Iš tiesų, palyginus Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, matyti, kad šiose nuostatose esanti sąvoka „viešas paskelbimas“ vartojama esant skirtingam kontekstui ir ja siekiami tikslai, nors ir panašūs, iš dalies skiriasi (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 74 punktą).

30 Iš tiesų pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį autoriai turi prevencinio pobūdžio teisę, kuri jiems suteikia galimybę įsiterpti tarp galimų jų kūrinio naudotojų ir viešo paskelbimo, kurį šie naudotojai gali ketinti atlikti, siekiant uždrausti tokį paskelbimą. Ir atvirkščiai, atlikėjai ir fonogramų gamintojai pagal Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį turi kompensacinio pobūdžio teisę, kuria gali remtis tik tada, jei naudotojas komerciniais tikslais išleistą fonogramą ar jos kopiją naudoja ar jau panaudojo viešai paskelbdamas (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 75 punktą).

31 Atsižvelgiant į tai, reikia nurodyti, kad nėra pagrindo teigti, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas norėjo suteikti sąvokai „viešas paskelbimas“ skirtingą reikšmę pagal atitinkamai Direktyvos 2001/29 ir Direktyvos 2006/115 kontekstą.

32 Iš tiesų, kaip savo išvados 34 punkte nurodė generalinis advokatas, skirtingas pagal šias direktyvas saugomų teisių pobūdis negali paneigti aplinkybės, kad, remiantis jų tekstu, šias teises lemia tas pats veiksnys – saugomų kūrinių viešas paskelbimas.

33 Iš to, kas nurodyta, matyti, kad tokioje byloje kaip pagrindinė, kuri susijusi su televizijos laidų transliavimu, kai teigiama, kad transliuojant daromas poveikis ne tik autorių teisėms, bet ir visų pirma atlikėjų ir fonogramų gamintojų teisėms, reikia taikyti tiek Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, tiek Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį, šiose abiejose nuostatose įtvirtintai sąvokai „viešas paskelbimas“ suteikiant tą pačią reikšmę.

34 Todėl reikia įvertinti šią sąvoką pagal tuos pačius kriterijus, siekiant, be kita ko, išvengti prieštaringų ir viena kitai prieštaraujančių interpretacijų, priklausomai nuo to, kuri nuostata taikoma.

35 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog atliekant vertinimą, ar buvo viešai paskelbta, svarbu atsižvelgti į kelis papildomus kriterijus, kurie yra nesavarankiški ir tarpusavyje susiję. Todėl šiuos kriterijus reikia taikyti tiek atskirai, tiek atsižvelgiant į jų tarpusavio sąveiką, nes įvairiose konkrečiose situacijose jų intensyvumas gali labai skirtis (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *Phonographic Performance (Ireland)*, C-162/10, EU:C:2012:141, 30 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

36 Be to, reikia priminti, kad sąvoka „viešas paskelbimas“ turi būti suprantama plačiai, kaip tai aiškiai nurodyta Direktyvos 2001/29 23 konstatuojamoje dalyje (šiuo klausimu žr. 2013 m. kovo 7 d. Sprendimo *ITV Broadcasting ir kt.*, C-607/11, EU:C:2013:147, 20 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

37 Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad sąvoka „viešas paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, apima du kumuliacinius elementus, t. y. kūrinio „paskelbimo veiksmą“ ir šio kūrinio paskelbimą „viešai“ (2015 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, 15 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

38 Tai nurodžius, kalbant, pirma, apie „paskelbimo veiksmą“, pažymėtina, kad jis apima bet kokį saugomų kūrinių perdavimą, nesvarbu, kokios priemonės ar techniniai procesai naudojami (šiuo klausimu žr. 2015 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, 16 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

39 Be to, kiekvieną kartą norint kūrinį transliuoti ar retransliuoti tam tikru techniniu būdu, reikia gauti iš esmės atskirą šio kūrinio autoriaus leidimą (2015 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, 17 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

40 Antra, tam, kad sąvoka „viešas paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, apimtų saugomus kūrinius, dar reikia, kad, kaip priminta šio sprendimo 37 punkte, šie kūriniai iš tiesų būtų paskelbti „viešai“.

41 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismas praktikos matyti, kad viešumo samprata yra susijusi su neribotu potencialių kūrinio gavėjų skaičiumi ir, be to, apima pakankamai didelį asmenų skaičių (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 37 ir 38 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

42 Pirmiausia dėl viešumo „neriboto“ pobūdžio Teisingumo Teismas pažymėjo, kad kūrinys padaromas prieinamas bet kuriuo tinkamu būdu „asmenims apskritai“, t. y. neapsiribojant atskirais privačiai grupei priklausančiais asmenimis (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 85 punktą).

43 Antra, dėl sąvokos „pakankamai didelis asmenų skaičius“ Teisingumo Teismas nurodė, kad šis skaičius reiškia „tam tikrą *de minimis* ribą“, o tai leidžia neįtraukti į viešumo sampratą labai mažo, beveik nereikšmingo atitinkamų asmenų skaičiaus (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 86 punktą).

44 Siekiant nustatyti šį skaičių reikia atsižvelgti į kumuliacinius padarinius, kurių kyla suteikus potencialiems gavėjams prieigą prie kūrinio (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 39 punktą). Taigi visų pirma svarbu žinoti, kiek asmenų vienu metu turi prieigą prie to paties kūrinio ir kiek jų turi tą prieigą iš eilės (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *Phonographic Performance (Ireland)*, C-162/10, EU:C:2012:141, 35 punktą).

45 Antra, Teisingumo Teismas nusprendė, jog tam, kad transliuojamas kūrinys patektų į sąvoką „viešas paskelbimas“, jis turi būti perduotas „naujai visuomenei“, t. y. visuomenei, į kurią saugomų kūrinių autoriai, suteikdami leidimą juos naudoti paskelbiant pirminei visuomenei, neatsižvelgė (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 40 ir 42 punktus ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 197 punktą).

46 Tomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas pabrėžė neišvengiamą naudotojo vaidmenį. Iš tiesų jis nusprendė, jog tam, kad būtų viešai paskelbta, reikia, kad naudotojas, visiškai suvokdamas savo elgesio pasekmes, leistų prieigą prie transliuojamos laidos, per kurią rodomas saugomas kūrinys, papildomai visuomenei, turint omenyje tai, kad nesant tokio jo įsikišimo šiai „naujai“ visuomenei priklausantys asmenys iš principo negalėtų matyti transliuojamų kūrinių, net jei jie būtų zonoje, kurią apima minėta laida (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 42 punktą ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 195 punktą).

47 Taigi Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad kavinės-restorano, viešbučio ir SPA įstaigos valdytojai yra tokie naudotojai, kurie ir atlieka viešą paskelbimą, jeigu jie sąmoningai savo klientams transliuoja saugomus kūrinius, per savo įstaigoje įrengtus televizijos ir radijo imtuvus savanoriškai perduodami signalą (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 42 ir 47 punktus; 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 196 punktą ir 2014 m. vasario 27 d. Sprendimo *OSA*, C-351/12, EU:C:2014:110, 26 punktą).

48 Taigi aišku, kad visuomenė, kuriai skirtas toks paskelbimas šiose įstaigose, yra „pasirinkta“ ne atsitiktinai – ją valdytojai pasirinko tikslingai (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 91 punktą).

49 Reikia dar pabrėžti, kad, nors saugomo kūrinio viešo transliavimo komercinis pobūdis neturi lemiamos reikšmės transliaciją kvalifikuojant kaip „viešą paskelbimą“ (šiuo klausimu žr. 2013 m. kovo 7 d. Sprendimo *ITV Broadcasting ir kt.*, C-607/11, EU:C:2013:147, 43 punktą), vis dėlto tai nereiškia, kad jis nereikšmingas (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 204 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką), visų pirma norint nustatyti galimą dėl šio transliavimo mokėtiną atlyginimą.

50 Šiomis aplinkybėmis gali būti svarbus visuomenės „imlumas“, kaip 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) 91 punkte nusprendė Teisingumo Teismas; čia jis sykiu atsakė į klausimą, susijusį su viešo paskelbimo ir teisės dėl šio paskelbimo gauti atlyginimą egzistavimo.

51 Taigi Teisingumo Teismas nusprendė, kad saugomų kūrinių transliavimas yra komercinio pobūdžio, kai naudotojas dėl jo gali gauti ekonominės naudos, susijusios su įstaigos, kurioje jis transliuoja, patrauklumu ir didesniu lankomumu (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 4 d. *Football Association Premier League ir kt.*, C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631, 205 ir 206 punktus).

52 Vis dėlto dėl fonogramų transliavimo odontologo kabinete Teisingumo Teismas nusprendė, kad taip nėra, nes odontologo pacientai paprastai neteikia jokios reikšmės tokiam transliavimui, todėl jis negali padidinti šio kabineto patrauklumo, taigi ir lankomumo (šiuo klausimu žr. 2012 m. kovo 15 d. Sprendimo *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 97 ir 98 punktus).

53 Atsižvelgiant į įvairius Teisingumo Teismo praktikoje nustatytus kriterijus, reikia patikrinti, ar toks televizijos laidų transliavimas, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, gali būti laikomas „viešu paskelbimu“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį.

54 Šiuo klausimu, pirma, kaip buvo priminta šio sprendimo 47 punkte, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad kavinės-restorano, viešbučio ir SPA įstaigos valdytojai atlieka paskelbimą, jeigu jie sąmoningai transliuoja savo klientams saugomus kūrinius, per savo įstaigoje įrengtus televizijos ir radijo imtuvus savanoriškai perduodami signalą.

55 Reikia pabrėžti, kad šios situacijos visiškai panašios į nagrinėjamą pagrindinėje byloje, kurioje, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, reabilitacijos centro valdytojas sąmoningai savo pacientams platina saugomus kūrinius per keliose šios įstaigos vietose įrengtus televizorius.

56 Todėl reikia manyti, kad toks valdytojas atlieka paskelbimo veiksmą.

57 Antra, kalbant apie visus reabilitacijos centro pacientus, kaip aptariami pagrindinėje byloje, visų pirma reikia nurodyti, kad iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad tai yra asmenys apskritai.

58 Be to, šių pacientų sudarytas asmenų ratas nėra „pernelyg mažas ar net nereikšmingas“, nes visų pirma šie pacientai gali keliose įstaigos vietose žiūrėti vienu metu transliuojamus kūrinius.

59 Šiomis aplinkybėmis reikia manyti, kad visi tokio reabilitacijos centro, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pacientai yra „visuomenė“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį.

60 Galiausiai tokio reabilitacijos centro pacientai iš principo negali žiūrėti transliuojamų kūrinių be šio centro valdytojo tikslinio įsikišimo. Be to, kadangi pagrindinė byla iškelta dėl mokesčių, susijusių su autorių teisėmis ir gretutinėmis teisėmis, mokėjimo už tai, kad saugomi kūriniai padaryti prieinami šio centro patalpose, reikia nurodyti, kad į šiuos pacientus akivaizdžiai nebuvo atsižvelgta suteikiant pirminį leidimą padaryti kūrinius prieinamus.

61 Vadinasi, tokio reabilitacijos centro, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pacientai yra „nauja visuomenė“, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 45 punkte nurodytą teismo praktiką.

62 Atsižvelgiant į pateiktus argumentus, reikia manyti, kad tokio reabilitacijos centro, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, valdytojas atlieka viešą paskelbimą.

63 Trečia, kalbant apie tokio paskelbimo komercinį pobūdį, reikia konstatuoti, kad tai, kaip savo išvados 71 punkte nurodė generalinis advokatas, jog šiuo atveju televizijos laidų transliavimu per televizorius siekiama suteikti pramogą tokio reabilitacijos centro, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pacientams per procedūras ar jų laukiant, yra papildoma paslauga, kuri iš tiesų neturi jokios medicininės vertės, bet turi įtakos įstaigos įvaizdžiui ir patrauklumui ir taip suteikia jai konkurencinį pranašumą.

64 Todėl tokioje situacijoje, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, televizijos laidų transliavimas, kurį atliko reabilitacijos centro valdytojas, kaip antai *Reha Training*, gali būti komercinio pobūdžio, į kurį galima atsižvelgti siekiant nustatyti tam tikrais atvejais dėl tokio transliavimo mokėtino atlyginimo dydį.

65 Atsižvelgiant į visus argumentus, į pirmus tris klausimus reikia atsakyti taip, kad tokioje situacijoje, kokia susiklostė pagrindinėje byloje, kai teigiama, kad transliuojant televizijos laidas per televizorius, kuriuos savo patalpose įrengė reabilitacijos centro valdytojas, daromas poveikis daugybės suinteresuotųjų šalių, visų pirma kompozitorių, tekstų autorių ir muzikos leidėjų, taip pat atlikėjų, fonogramų gamintojų ir literatūros kūrinių autorių bei jų leidėjų autorių teisėms ir saugomoms teisėms, reikia įvertinti, ar tokia situacija yra „viešas paskelbimas“ atsižvelgiant tiek į Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, tiek į Direktyvos 2006/115 8 straipsnio 2 dalį ir taikant tuos pačius aiškinimo kriterijus. Be to, abi šios nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad toks transliavimas yra „viešo paskelbimo“ veiksmas.

66 Atsižvelgiant į atsakymą į šiuos pirmuosius tris klausimus, nereikia atsakyti į ketvirtąjį klausimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

67 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

Tokioje situacijoje, kokia susiklostė pagrindinėje byloje, kai teigiama, kad transliuojant televizijos laidas per televizorius, kuriuos savo patalpose įrengė reabilitacijos centro valdytojas, daromas poveikis daugybės suinteresuotųjų šalių, visų pirma kompozitorių, tekstų autorių ir muzikos leidėjų, taip pat atlikėjų, fonogramų gamintojų ir literatūros kūrinių autorių bei jų leidėjų autorių teisėms ir saugomoms teisėms, reikia įvertinti, ar tokia situacija yra „viešas paskelbimas“ atsižvelgiant tiek į 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 3 straipsnio 1 dalį, tiek į 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos

direktyvos 2006/115/EB dėl nuomos ir panaudos teisių bei tam tikrų teisių, gretutinių autorių teisėms, intelektinės nuosavybės srityje 8 straipsnio 2 dalį ir taikant tuos pačius aiškinimo kriterijus. Be to, abi šios nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad toks transliavimas yra „viešo paskelbimo“ veiksmas.

Parašai.